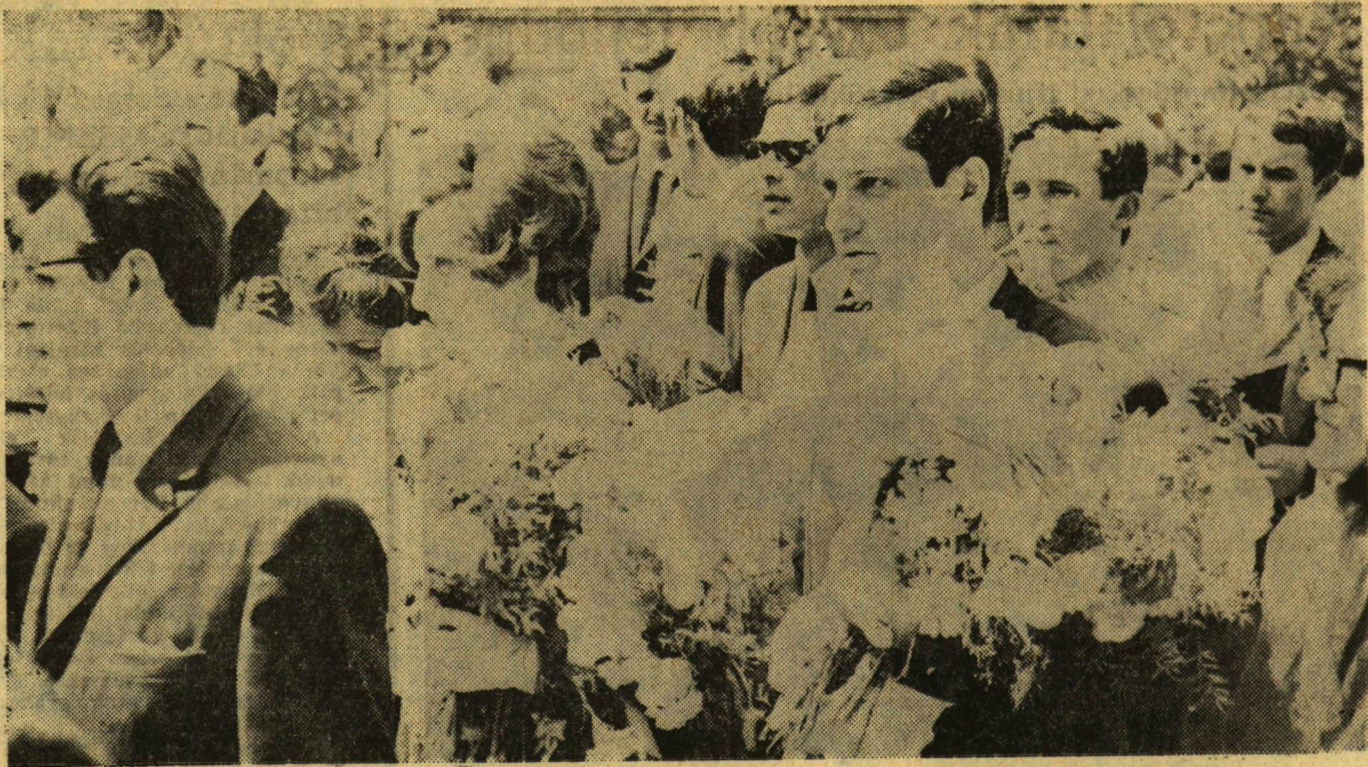

OMEGA

KÖZEL HÉTSZÁZ FIATAL SZAKEMBER LÉP KI IDÉN A HÁROM SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNY KAPUIN. MOST BÚCSÚZNAK. ŐKET KÖSZÖNTJÜK HAGYOMÁNYOS ÖSSZEÁLLÍTÁSUNKKAL. KIVÁNJUK HOGY VALAMENNYIEN MEGÁLLJÁK HELYÜKÖN A FELKÉSZÜLÉS PRÓBÁI UTÁN AZ ÉLET NAGY PRÓBÁJÁT IS.

Ballag a yén diák... végig a Tisza-parton, intézetről intézetre, klinikáról, klinikára. Búcsúznak orvosegyetemünk végzős hallgatói.

Ballagunk...

Örömteli és egyben fájdalmas pillanatok ezek. Hátunk mögött a négy vagy öt év kemény munkájával, a kollokviumok, szigorlatok kimerítő izgalmaival; a diákszerelmek, a komoly és szertelen diákélet, a tudományról való ismerkedés izgalmas és csodálatos időszakával — ballagunk. Diákként, egyetemi polgárként utolsó lépéseinket tesszük meg a sokat koptatott folyosókon, a boldog szülők és barátok sorfala között. Búcsúzunk. Elkészülünk valami olyan-

tól, amely többé nem tér vissza hozzánk, bármennyire is szeretnénk néha. Véget ér a szenvedélyes viták, az elmélyült és gondtalan könyvtári búvárkodások, a bohém, szórakozások, — egyszóval a diákélet időszaka. Nehéz vizsgák állnak előttünk, azután ki tanárként, ki gyógyszerészként, orvosként megkezdni tanult hivatása gyakorlását. Szakemberként, az élet sokszor nehéz, eddig nem ismert gondjai között. De cserébe azért, amitől búcsúzunk, megkapjuk az önálló, felelősségteljes munka örömét. A tudás hatalmának és hasznosságunknak érzését.

zonyos értelemben a végzetek helytállása, előrehaladása, társadalmi-közéleti szereplése az élet-iskolában. Ezért is indokolt, hogy az ifjúsági szervezet megnövekedett hatáskörének megfelelően a jövőben fokozottabb gondot fordít a végzősök és végzetek sorsának alakulására, tapasztalatokat igyekszik szerezni működésükről az egyetemről való kikerülés után is.

Meggyőződésem, hogy azok, akik az elmúlt évek során a szakmai munka mellett kellő gondot fordítottak a társadalmi-mozgalmi munkára, igyekeztek magukat politikailag képezni, általános tájékozottságukat, műveltségüket gyarapítani, elsajátítani valamely társadalmi munkaterület szakismereteit, s résztvenni a társadalom érdekében végzett közösségi munkában, kollektív megmozdulásokban, azokat nem éri váratlanul a szocialista társadalomnak az értelmiséggel szemben támasztott, teljesértékű felkészültséget: szaktudást, politikai érettséget, morális-jellembeli alkalmatosságot igénylő követelménye.

A munka, vizsgalódás, amit a végzők jellemzésének megfogalmazása érdekében végeztünk, meggyőzött bennünket arról, hogy ötvédéseink többsége ilyen ember, s rendelkezik e magasrendű, a szocialista szakemberhez méltó felkészültséggel. Számunkra különösen fontos ezt tudni, hiszen akik tudományegyetemünkön végeznek, többségükben maguk is tanítani fognak, beépülve az oktatás szervezetébe; s ahhoz, hogy a következő generációkat ebben a szellemben oktassák és neveljék, elengedhetetlen ez a felkészültség. Végzőseink tudják, s nem felejtik el később sem azt a segítséget, amit tanulmányaik elvégzéséhez kaptak államtól, az egyetemtől, oktatóiktól és társaiktól, a mozgalom közösségétől. Tudják, hogy ezt a segítséget csak egyképp hálálhatják meg: ha hasonló odaadással fáradoznak munkahelyeiken, mint ahogy az ő érdekükben fáradozott a társadalom, az intézmény, a mozgalom.

Ez kötelességük, elmulaszthatatlan kötelességük is.

NÉMETH JÓZSEF

SPECIÁLKOLLEGIUM keretében ismerkedtünk meg a büntetés-végrehajtási intézmények szervezetével, működési alapelveivel Lovassy János bv. alvezetési előadásai keretében. A hallgatók kérésére a parancsnokság engedélyezte az intézmény meglátogatását is. Megismerkedtünk a Megyei Börtön belső, zárt világával: körletekben jártunk, „üzemlátogatás” keretében megtekintettük a munkahelyeket, az intézmény működéséhez szükséges szociális intézményeket. A nevelőtszít közvetítésével beszélgethettünk is az elítéltekkel.

P. T.

Pletykák szakdolgozokról

Január végén két szakdolgozó találkozik a kollégium folyosóján:

- Megírtad?
- Hm.
- Kész?
- Hm, hm.
- Befejeztéd már?!
- ...
- Az ég szerelmére, talán válasszolnál végre?!
- Nem tehetem; még éppen rágódom rajta.
- A játékos: nyelvészettől szakdolgozol, hogy katalógus cédulákkal kártyázhasson.
- A sportoló: kiütéses győzelmet arat — megkapja a halasztást.
- A stréber: konzultációra akar jegyet szerezni.
- A szürke ember: igyekszik láthatatlanul elszűrni.
- Az óvatos: képtelen elengedni a szakirodalom korlátait.
- A rendetlen: Elveszti?!?
- A pesszimista: Két hónap — jobb el se kezdeni!
- Az optimista: Két hónap — végre lóghatok!
- A sznob: „Megcsinálom, ...:lom ...:lom!”
- A lusta: „Megvár, meg-vár, meg-vár, meg... hrrr!”
- A cinikus: „De minek...?!”

A felkészülés éveit után

Tanulmányai befejezéséhez érkezett ismét több mint 700 végző hallgató. Búcsúzás napjai számukra ezek a júniusi napok, s egyben az utolsó, a legnagyobb erőpróba napjai is. A legnehezebb szigorlatokra készülnek, a szakdolgozatuk megvédésére, az államvizsgára, hogy aztán — az életre való tizenhét évi felkészülés, a tanulás éveit után — kezükben az elnyert diplomával megkezdjék az önálló, felelősségteljes, felnőtt munka még nagyobb erőpróbáját.

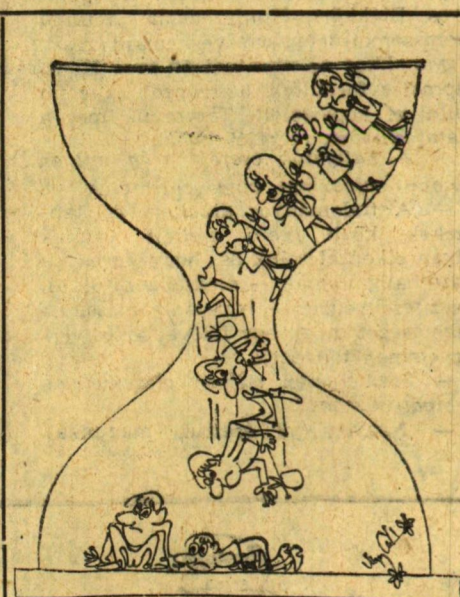
Általános iskola, középiskola, s főiskola és egyetem! Ezek voltak a megtett út állomásai. Akik most erejük, szellemi képességeik koncentrált megfeszítésével utolsó vizsgáikra készülnek, holnap már tanárok, orvosok, gyógyszerészek lesznek. Mintegy 700 jól képzett fiatal szakember lép ki a szegedi felsőoktatási intézmények kapuján. Amikor ők elhagyják az egyetemet, helyükbe lépnek szeptembertől az újak, a középiskolából felkerülő elsőévesek. Átveszik posztjukat, funkciójukat az ifjúsági szervezetben az utánuk következők, akiknek ők adták át mozgalmi munkájuk során szerzett tapasztalataikat.

Az egyetemre azért jön mindenki elsősorban, hogy tanuljon, hogy képzett szakemberré legyen: elhatározott céllal jön — tanár akar lenni, vagy orvos, vagy ügyvéd, bíró. A sikeres felvételi, a felvétel ténye azonban nem dönti el, hogy a választott pályára valóban alkalmas-e, hogy megfélelő szakembere lesz-e majd választott területének. S pláne az nem váltik bizonyossá a felvétel tényével, hogy a szakképzettségen, a felkészültségen túl, mint emberek eleget tudnak-e majd tenni, társadalmi-közéleti feladatainknak, meglész-e bennük az erre való készség és ambíció. Hányszor hallhattuk már: X. az egyetemen kitűnően dolgozott a KISZ-ben, aztán végzett, s azóta nem tudni felőle semmit, nem hallat magáról, közönyösen, visszahúzódva él, nem érdeklik a tár-

sadalom nagy közösségének gondjai, feladatai. „Még dolgozik a fizetésért.” Így szokták mondani. De miért van ez? Mi az oka ennek a visszahúzódnak. Sértődöttség? Lehet az is. Az első kudarc, az első csalódások utáni bizonytalanság? Ilyen is van. Vagy talán a közösségben védtelen töltött évek utáni, s az élettapasztalat hiányából fakadó félelem az önállóságtól, az egyéni felelősségtől, az élettől? S nyilván még felsorolhatnánk más szimptomákat is e különös változás magyarázataként. Ahány ilyen eset, annyiféle lehet a konkrét magyarázat, a konkrétan megnevezett ok. Mégis van ezekben valami közös vonás. S ezen nekünk, KISZ-vezetőknek is el kell gondolkodnunk.

Sok végzett fiatalban szinte menekülésvágyú erősült nosztalgia él az elhagyott egyetem, a diákevek gondtalansága, derűs időszaka iránt. Miért? Mert, ha rendelkeznek is maximális mértékben a hivatásukhoz szükséges szaktudással, rutintalannak és egyben védtelenek, ha olyan helyzet elé állítja őket az élet munkájukban, vagy magánéletükben, amelyekre nem készítette, nem is készítheti föl őket az egyetemi oktatás, amihez csak az oktatási órákon kívül szerezhetnek jártasságot, készséget. Ezért nem lehet formalitásként beszélni a nevelésről, a felsőoktatásról, mondván, hogy az az óvodák, általános iskolák dolga. Természetesen a nevelés a felsőoktatásban nem azt jelenti, mint amit ott jelentett. Az egyetemen olyan szakmai-politikai és erkölcsi nevelőmunkának kell társulnia a szakmai képzéssel, ami sokoldalúan alkalmassá teszi a jövő szakembereit az élet feladatainak ellátására.

A KISZ ennek a nevelő munkának egyik letéteményese az egyetemen. A munka természetesen bonyolult, komplex tevékenységet követel. S annak, hogy a KISZ eleget tudott-e tenni az ifjúság nevelése követelményeinek, fokmérője bi-

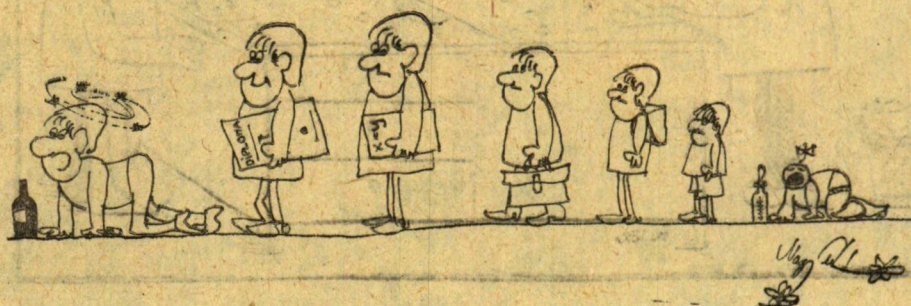

Tempora mutantur

BAL LA GÁSOK

„Tovább, tovább...”

Ballagásunk stációi